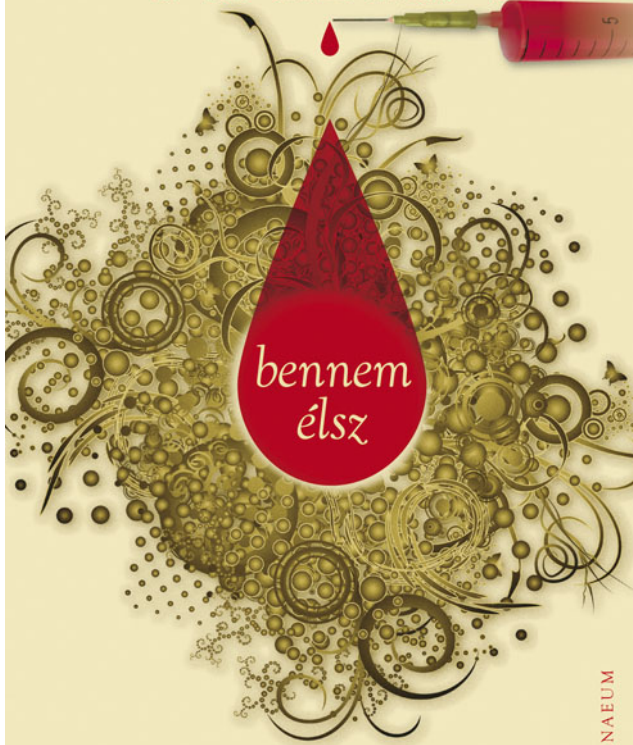

CECELIA AHERN

Az *Ahol a szívárvány véget ér* szerzőjétől!

ATHENAEUM

Cecelia Ahern: Bennem élsz

Cecelia Ahern
Bennem élsz
(*Részlet*)

Fordította
Hussami Péter
A fordítás alapjául szolgáló mű
Cecelia Ahern: *Thanks for the Memories*
(London: HarperCollins, 2008)

(*Részlet*)

Athenaeum

Copyright © Cecelia Ahern, 2008
Hungarian translation © Hussami Péter, 2009
Cecelia Ahern
Bennem élsz
Athenaeum 2000 Könyvkiadó Kft.
www.athenaeum.hu

Készítette: eKönyv Magyarország Kft.

Prológus

Hunyd be a szemed, és bámuld a sötétséget.

Ezt tanácsolta apám kislánykoromban, valahányszor nem tudtam aludni. Valószínűleg ebben a pillanatban nem ezt tanácsolná, de ezt fogom tenni. Bámulom a szemhéjam mögött elterülő mérhetetlen sötétet. Mozdulatlanul fekszem a földön, mégis úgy érzem, magasan, talán a világ tetején pihenek. Az éjszakai égbolt csillagai után nyúlok, lábam a jéghideg, fekete semmiben kalimpál. Egy búcsúpillantást vetek a fényt markoló kezemre... és elengedem. És zuhanok. Zuhanok, lebegek, aztán újra zuhanok. Várom, hogy a talpam végre megérintse az életet jelentő talajt.

Tudom, hogy a zárt szemhéj fátyla mögött színes a világ. Már kislány koromban is tudtam. És a színek incselkedve hívnak, azt akarják, nyissam ki a szemem, ne tudjak elaludni. A sötétben vörös és borostyán, sárga és fehér foltok vibrálnak. Én mégsem nyitom ki a szemem. Fellázadok: összeszorítom a szemhéjamat, hogy kiszűrjem a fényt, mert nem hagy elaludni. Pedig a szikrák azt is jelzik, hogy létezik más is, hogy van még remény.

Nincs bennem élet. Ott, a lépcső alján fekvé nem érzem. A szívem most gyorsabban ver - ő az utolsó, magányos harcos, aki még életben akar tartani. Ritmusosan üt, akár egy boxoló. Nem adja fel. A szívem bennem az egyetlen, akinek még mindig fontos vagyok. Az egyetlen, akinek valaha fontos voltam. Szorgalmasan keringeti a vérem, hogy meggyógyítson, hogy pótolja a veszteségem. De hiába dolgozik, mert a vért, amit pumpál, rögtön elveszítem - és minden egyes szívdobbanás után még nagyobb a körülöttem elterülő fekete tócsa. Ott fekszem a véremben, úgy, ahogy elestem.

Rohanás, rohanás, rohanás. Mindig rohanunk. Erre nincs idő, arra futunk valami után. Öt perce el kellett volna indulnom, ott kellene lennem. Megcsörren a telefon. Érzem a helyzet iróniáját. Most már van elég időm, kényelmesen felvehetném.

Most. Az előbb bezzeg nem volt.

Annyi időt szánhattam volna arra, hogy óvatosan lejjöjsek a lépcsőn, amennyi csak tetszik. De mindig rohanunk. Mindenki rohan, csak a szívem nem, ő most lelassul. Jobb így. A kezem a hasamra teszem. Ha elveszítem a babát – és attól tartok, el fogom –, akkor inkább én is vele tartok. Hova megyünk? Akárhova. Olyan kicsi még a baba, annyi minden lehetne belőle. Nem baj, akárhova is megyünk, fel fogom nevelni.

Ha nem itt, hát ott.

Azt mondom majd neki: „Ne haragudj, kedvesem. Ne haragudj, hogy tönkretettem a jövődet, a jövőmet, a közös jövőnket. Hunyd be a szemed, és bámuld a sötétséget – tégy úgy, mint anyád. Ha együtt vagyunk, megtaláljuk a helyes utat.”

Zajt hallok. Érzem, hogy van itt valaki.

– Istenem, Joyce, Istenem! Hallasz, drágám? Istenem. Istenem. Úristen, kérlek, ne, ne vedd el tőlem Joyce-ot, ne vedd el a lányom. Tarts ki, egyetlenem, itt vagyok. Itt van Apu.

Nem akarok kitartani, és azt akarom, hogy ezt ő is tudja. Sikerül kipréselnem valami artikulálatlan hangot, hasonlót egy állat nyüszítéséhez. Megrettenek, ahogy meghallom. El akarom mondani apámnak, hogy tudom, mit csinálok. El kell mennem, mert csak így maradhatok együtt a gyerekekkel.

Csak így.

Apám megfog, nem zuhanok tovább. De még nem értem földet. Apám segít, hogy egyensúlyozzak a semmiben. Még lebegek, de érzem, hogy döntenem kell. Esni akarok, de ő már hívja a mentőket, és közben úgy szorítja a kezem, mintha a saját életéért küzdene. Úgy tesz, mintha rajtam kívül nem lenne senkije és semmije. Kisimítja a hajam az arcom-

ból, közben hangosan sír. Még sosem hallottam sírni, akkor sem, amikor anya meghalt. Vasmarokkal kapaszkodik a kezembe... Nem gondoltam volna, hogy öreg testébe ennyi erő szorult. Igen, rajtam kívül tényleg nincs senkije és semmije, és most már nekem sincs rajta kívül. A vérem még mindig lüktetve rohan. Rohan, rohan, rohan. Mindig rohanunk. Talán újra rohanok. Talán nincs még itt az idő, hogy elmenjek.

Felismerem apám öreg kezének szorítását, és kinyitom a szemem. Elvakít a fény. Nem akarom többet látni azt az arckifejezést, ami apám arcán ül most. Mindenáron ragaszkodik a gyermekéhez, pedig én már tudom, hogy elvesztettem az enyémet. Nem hagyhatom, hogy ő is elveszítse az övét. Döntök, és máris érzem, ahogy elönt a fájdalom. Földet értem, le, a világot jelentő talajra. A szívem rendületlenül ver tovább.

Bár összetört, nem adja fel.

Egy hónappal korábban

1

-A vérátömlesztés során vért juttatunk az egyik ember szervezetéből a másikéba, vagy valamilyen vérkészítményt a beteg keringési rendszerébe - magyarázza dr. Fields a Trinity College egyik előadótermének katedrájáról. - Bizonyos esetekben a vérátömlesztés igen célszerű, például ha a páciens nagyon sok vért veszített egy trauma, műtét vagy más komoly sokkhatás miatt, vagy ha a vörösvértest-képződése elégtelen.

-Nézzük a tényeket. Írorszáiban hetente háromezer egység vérré lenne szükség. A lakosságnak mindössze három százaléka adományoz vért, miközben négymillióan élünk az országban. Minden negyedik ember élete során legalább egyszer vérátömlesztésre szorul. Nézzenek körül a teremben.

Ötszáz fej fordul balra, majd jobbra. Innen-onnan feszült vihogás töri meg a csendet.

Dr. Fields felemeli a hangját.

-A teremben ülők közül legalább százötven embernek vérátömlesztésre lesz szüksége valamikor az élete során.

Erre elcsendesedik a hallgatóság. Valaki felemeli a kezét.

- Igen?

- Mennyi vérré van szüksége egy betegnek?

- Hány éves a kapitány? - kiált egy kötekedő hang a terem hátsó fertályából, és valaki egy papírgalacsint hajít a kérdést feltevő diák felé.

- Nagyon jó kérdés. - A professzor hunyorogva néz szét a sötétben, de nem sokat lát a projektor erős fényétől. - Ki kérdezte?

- Mr. Dover - érkezik a válasz a terem túlvégéből.

- Biztos vagyok benne, hogy Mr. Dover maga is meg tudja válaszolni a kérdését. Mi a keresztnéve?

- Ben - felel a diák kicsit nyomott hangon.

Nevetés fut végig a termen.¹

- Köszönöm a kérdését, Ben - kezdi mély sóhajjal dr. Fields. - A többiek kedvéért szeretném elmondani, hogy ostoba kérdés nincs. Pontosan erről szól a „Véradás az Életért”-hét. Mindenki annyit kérdez, amennyit csak akar. Az a cél, hogy elég információt szerezzenek a vérátömlesztésről, hogy utána jó szívvel adjanak vért ma, holnap, a hét hátralevő részében, és remélhetőleg a jövőben is rendszeresen.

Kinyílik az előadóterem ajtaja, erős fény árad be rajta. Justin Hitchcock lép be. A projektor vakító fehér fénye kiemeli az arcvonásait. Látszik, hogy erősen koncentrál. A hóna alatt egy csomó mappát próbál egyensúlyozni. Nem jár sikerrel, a mappák szétcsúsznak, ezért a térdét is beveti. A jobb kezében egy teletömött aktatáskát és egy pohár kávé tart. Komoly erőfeszítésébe kerül, hogy egyensúlyban tartsa a rendszert. Lassan leengedi felemelt bal lábát, mint ha tai chizne, és amikor látja, hogy elkerülte a bajt, széles mosoly jelenik meg az arcán. Valaki felnevet, ez megzavarja: egy kicsit újra kibillen az egyensúlyából.

Na, Justin, elég, most már ne a poharat bámuld. Nézz körül, mérd fel a helyzetet. Ott egy nő az emelvényen, vele szemben ötszáz gyerek, aki mind téged néz. Mondj valamit. Valami okosat.

- Kicsit meg vagyok zavarodva - szól fennhangon a sötét felé. Nem látja őket, de érzékeli, hogy élő emberek. Felmorajlik a diáksereg, Justin érzi, hogy mindenki őt bámulja. Elindul vissza az ajtó felé megnézni, nem tévesztette-e el a termet.

Ki ne önts a kávé! Ki ne önts azt az istenverte kávé!

Kinyitja az ajtót, és újra beenged néhány fénysugarat. Nem is keveset: akire rávilágít a fény, mind a szeméhez kapja a kezét.

1: A Ben Dover az angol szlengben gúnynév. A „bend over” kifejezés jelentése: „homoríts”

Zajongjatok csak. Mintha olyan vicces lenne, hogy egy ember eltéved.

A kellékei terhe alatt görnyedve kitámasztja az ajtót a lábával. Előbb megnézi, hányas számú terembe tévedt be, majd rápillant a kezében szorongatott lapra, hogy egyezik-e az adat. A lap, mintha érezné fontosságát, lerepül a papíralomról. Justin utánakap, de a jobb kezével... Úgyhogy nemcsak nem kapja el a lapot, de elejti a kávéját is.

A francba! Már megint vihorásznak. Hú, de vicces, itt egy ember, aki leejtette az órarendjét és a kávéját.

- Segíthetek? - kérdezi az előadó, és lelép a katedréről.

Justin visszalép a terembe, és becsukja az ajtót. A helyiség újra sötétbe borul.

- Az van a papíron... illetve az volt a papíron - int fejével a földön fekvő átázott lap felé -, hogy itt van óráim.

- A külföldi diákoknak a vizsgateremben van a beiratkozás.

- De én nem... - néz vissza Justin rosszállóan.

- Elnézést - lép közelebb a tanár. - Az akcentusából azt gondoltam, amerikai. - Dr. Fields felemeli a földről a szomorú véget ért kávéspoharat, és a szemetesbe dobja.

- Ó, ja, igen... bocsánat, leesett a poharam.

- A felsőbbéves diákoknak a szomszéd teremben van órájuk. - Suttogva teszi hozzá: - Higgye el, jobban teszi, ha nem veszi fel ezt az órát!

Justin erre felegyenesedik, a karját az irattartókra szorítja, és megköszöri a torkát.

- Nos, én tanítani jöttem. Én tartom a művészet- és építészettörténet órát.

- Ön előadó?

- Vendégelőadó. Még akkor is, ha nehéz elhinni. - Megpróbálja kifújni az arcából a lelógó tincseit. *Fodrász, az isten szerelmére, menj már el fodrászhoz! Na tessék, már megint kuncorásznak. Itt áll előttük árván a tanáruk, kiöntötte a kávéját, elejtette az órarendjét, valószínűleg*

a többi papírját is mindjárt elejti, és melleleg rég el kellett volna mennie fodrászhoz. Ennél aztán tényleg nincs is viccesebb dolog a világon.

- Mr. Hitchcock?

- Igen, én vagyok - felel Justin. Idegesen érzékeli, hogy a könyökével szorongatott irattömeg lassan, de biztosan kicsúszik a hóna alól.

- Borzasztóan sajnálom - suttozza az előadónő. - Nem tudtam... - Előzékenyen elkapja Justin egyik lecsúszó mappáját. - Dr. Sarah Fields vagyok az Országos Vérellátó Szolgálattól. A tanszéken azt mondták, az előadása előtt beszélhetek fél órát a diákjaival. Már amennyiben beleegyeznek.

- Hát, nekem nem szóltak, de no problema. - *No problema?* Justin megrázza a fejét, és az ajtó felé indul. *Irány vissza a kávézóba!*

- Mr. Hitchcock?

- Igen? - fordul vissza Justin az ajtóból.

- Van kedve beülni az előadásomra?

Abszolút nincs. A kávézóban vár rám a jó meleg capuccino és a fahéjas muffin. Külön nekem sütötték. Nem. Mondd neki, hogy nem.

- Hát... negen. - *Negen?* - Azaz igen.

Haha, de mulatságos. Elkapták a professzort. Egy csinos fiatal nő, aki állítólag orvos valami ismeretlen szolgálatnál, rávette valamire, amitől nyilvánvalóan borsószik a háta.

- Remek! Örvendek.

A doktornő visszagyömöszöli a mappákat Justin karja alá, és visszamegy a katedrára, hogy folytassa az előadását.

- Akkor folytatnám. Ott tartottunk, hogy mennyi vérre van szükség átömlesztésnél. Ha valaki súlyos autóbalesetet szenved, egyes esetekben akár harminc egységnyi vér is kellhet neki. Egy vérző fekély esetén három és harminc egység közötti mennyiségre van szükség. Koszorú-érbypass-műtétnél minimum egy, maximum öt egységnyi használnak fel. Tehát a válasz röviden: változó. De most már talán önök is értik, miért van ekkora szükségünk donorokra.

Justin az első sorban foglal helyet. Elborzad a témától.

- Van valakinek kérdése?

Nem válthatnánk témát?

- Kap pénzt a donor a véradásért?

Nevetés.

- Sajnos nem. Legalábbis Írorszáiban.

- Aki a vért kapja, megtudja, kitől származik?

- A befogadó általában nem tudja, ki volt a donor, de a vérbankban szigorúan nyilvántartjuk, kitől származik a vér, milyen tesztekkel végeztek el rajta, hogyan tárolták, és persze azt, hogy ki kapja.

- Bárki adhat vért?

- Nagyon jó kérdés. Van egy listám, ami részletezi, milyen esetekben nem adhat egy ember vért. Kérem, olvassák figyelmesen, esetleg jegyzeteljenek is. - Dr. Fields a projektorra teszi a listát. A vetítövásznon felvillanó kép egy sürgős véradásra szoruló páciens mutat.

A hallgatóság felhördül, többen is azt kiáltják: „undo-rító!”, „gusztustalan!”. Justint elfogja a hányinger, ezért inkább elkapja a képről a tekintetét.

- Elnézést, rossz dia - szól dr. Fields pimasz mosollyal, és kicseréli a lapot.

Justin izgatottan olvassa végig a feltételeket. Abban reménykedik, hogy ha valakinek tú- vagy vérfóbiája van, az kizáró ok. De nem talál ilyet. Persze ő is tudja, hogy nagyjából ugyanannyi az esélye annak, hogy vért fog adni, mint annak, hogy továbbfejleszti a relativitáselméletet.

- Ez nem jött össze, Dover - a terem végéből újból papírgalacsint vágnak Ben fejéhez. - Homokosok nem adhatnak vért.

Ben válaszként hűvös nyugalommal feltartja a középső ujját.

- Ez diszkrimináció - szólal fel egy lány.

- Egy másik alkalommal majd ezt is megbeszéljük - válaszol dr. Fields, és folytatja az előadást. - Nos, testünk a véradás során elvesztett anyag folyadék részét huszonnégy órán belül pótolja. Véradásnál nagyjából fél liter vért

vesznek le, az átlagembernek pedig négy-hat liter vére van, úgyhogy legtöbben könnyedén, gond nélkül elmehetnek vért adni.

Elszórt nevetés hallatszik innen-onnan.

-Kérem... - csapja össze a tenyerét dr. Fields, abban reménykedve, hogy legalább erre odafigyel majd a hallgatóság. - A „Véradás az Életért”-hétnek nemcsak az lényege, hogy vért gyűjtsenek, hanem az is, hogy tájékoztassanak és elmondják mindenkinek, miről szól ez az egész. Az nagyon jó, hogy mit itt elviccelődünk és elnevetgélünk, de ne felejtsek el, hogy lehet, hogy van egy ember - legyen az nő, férfi vagy gyerek -, akinek ezekben a pillanatokban az élete múlhat önökön.

Milyen gyorsan el tud némulni egy terem! Még Justin is megszakítja a társalgást önmagával.